

פרק שני: המזכירות הפרטיות שהשתלמו על הצמרת

הצלומת הזנוהרת

מנהל חגי פינסקר

מנכ"ל עודד מוסר

מזכירה יהודית בן-ישראל

מנכ"ל ישראל גלעד

"שהבוס שלך יגש לבוס שלי. הוא לא פחות חשוב". דקה לאחר מכן היה השר עצמו על הקו. במשך עשר דקות, נשמעו צעקותיו. לאחר שגמר בחדר הסמוך, נשמעו צעקותיו. לאחר שגמר לשטוף את חנה, ביקש לדבר עם האישיית הבכירה עצמה. כשחנה העבירה את השיחה, המשיך השר ושאל במשך חמש דקות נוספות, אחר טרק את השפופרת בזעם. אומרים שאחר כך לא היה לו תיאבון במשך כל היום, מרוב כעס. לא שחנה, התרגשה במיוחד. היא המשיכה בשלה, כמו שנהגה מאז הפכה למזכירת-פיהלגשו של הבוס לפני 11 שנה. על פיה יישק כל דבר במשרד. לעקוף אותה — אפשר רק באמצעות נהגו של האישיית הבכירה, ואכן, בגלל שהנהג הוא טיפוס חייכן וטוב-לב, המוכן תמיד לעזור — הוא משמש כתובת לעלייה לרגל לעשרות.

הפרטי, אלא גם בתחום עבודתו, כשגם היא הופכת לבוס האמיתי. תהייל באישיית הבכירה. היא בכירה מאוד, תאמינו לי. ולמרות זאת, איננה מהוקנים שבנו ביצות וייבשו כבישים, אלא צעירה יותר, סימפטית יותר, וגם פוטוגנית יותר בטלויזיה. כדי האישיית הבכירה מרוכז מוקד כוח עצום בחיי המדינה. מה שרבים תוהים: מי שולט באמת במוקד זה? מי מפעיל שם באמת את הכוח? האישיית — או מזכירתה? נקרא למזכירה חנה. אם אקרא לה בשמה שלה, תוכל כל המדינה לזהות את האישיית — וזו יקרעו אותי. חנה היא כיום בשנות הארבעים שלה, בלונדית, מושכת.

החליטו כולם שהבחור מתכוון לשבור שיא. פינסקר, כאיש הדור הצעיר, גילה אולי יותר התלהבות מעמיתיו בנושא ההתמזכרות — אך עקרונית נשאר בהחלט במסגרת הנורמה החברתית המקובלת בי צמרת. אין תחום יחיד בחיי המדינה בו לא קיימת כיום תופעת המזכירה שהשתלטה על

שהתחרן חגי פינסקר, אחד הראשונים בשרשרת מנהלי הטלויזיה התולכים ובאימי, בפעם הראשונה עם מזכיר רתו, הופתעו רק מעטים. הרוב, שידעו מה הולך, ראו בכך את הדבר הטבעי ביותר בעולם, הקורה לכל אחי, ואמרו מול טוב. כשחזר חגי על התרגיל פעם נוספת, הת-

גאח רחל המרחלת

אנשי הצמרת. דוגמאות אחדות: במישור הממשלתי — מנכ"ל משרד הפיתוח ישראל גלעד. ומנכ"ל משרד העבודה עודד מוסר. ובמישור הציבורי: רני פרשת האישיית הבכירה. פרשה אחרת: נה זו, אגב, הינה דוגמה קלאסית להשתל-טותה של המזכירה על הבוס, לא רק במובן ש-

גרש ממזכירה א' והתחתן עם מזכירתו ה' חדשה — כבר הופתעו קצת יותר. אחרי הכל, בקצב כזה מחליפים רק מעטים, אפילו בצמרת, מזכירות בנשים ונשים במזכירות. אבל כאשר התברר, לאחר שעזב את ה' טלויזיה ויצא לאירופה, כי שם נמצאת איתו מזכירתו השלישית, רות דינר —

ק מאדם אחד בעולם פוחדת חנה — מאשתו של האישיית הבכירה. כשהאשה מצלצלת למשרד, הופך קולה של חנה לנופת-צופים. בפני כל מי שרק מוכן לשמוע, היא מוכנה להלל ולשבח את מעלותיה של האשה. היא תעשה שמיניות

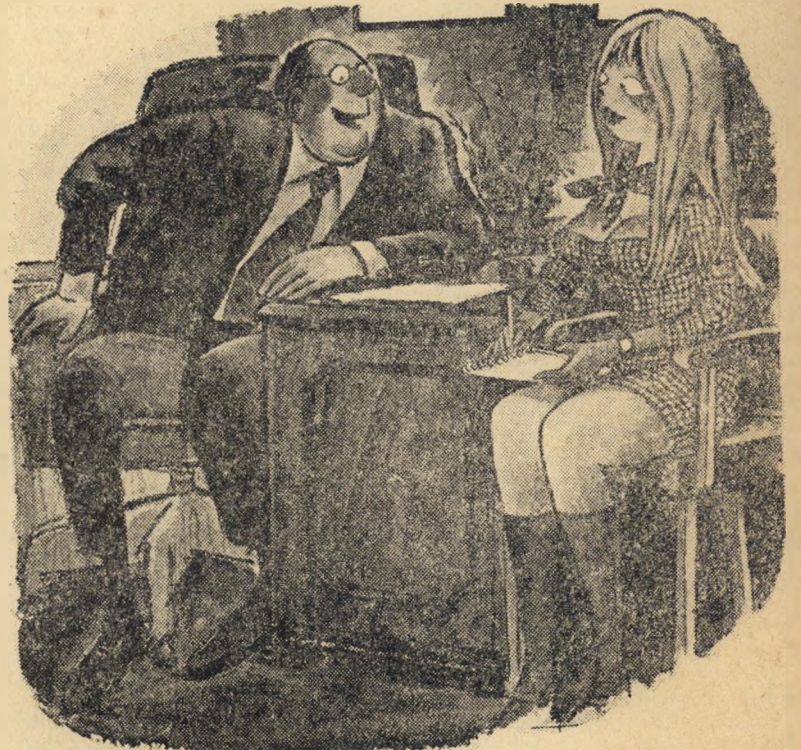
יש לה חזרה גדולה, שאותו היא מר-גישה בעזרת חולצות שקופות (במשרד — עם חזייה. אבל הרבה היא לא מכסה, החזייה הזאת. ביחוד לא מתחת לחולצה השקופה) ורגליים יפות, שאותן היא מבי-ליטה בעזרת מיני (היא איננה מחסידות השרוטס). יש לה גם עיניים נהדרות, ש-

כל עשרים שנה: תחליף חדש לאשה המקורית

באוויר, כדי להפיש את דעתה. לא שמישהו מבין למה. סתם מצפון לא שקט, טוענים המשמיצים. במשך השנים, מאז הביעה האשה למסקנה שחנה היא יותר ממזכירה סתם — היא לא הצליחה להיפטר ממנה. בהשפעת האשה, העתיקו אפילו היא ובעלה את דירתם ממקום מגוריהם המקורי לירושלים. כך האמינה, האשה, היא תוכל לפקח יותר על העניינים. זה לא עזר. חנה נשארה בעמדתה. האישי הבכיר אמנם נכנע פעם ללחץ של אשתו, ניסה להיפטר מחנה על-ידי כך שסידר לה משרה באחת ממשרדי הסוכנות בחו"ל. כעבור חצי שנה נואש בעצמו, הגיע למסקנה שאיננו יכול בלעדיה, החזיר אותה ארצה. מאז, היא תקועה שם כמו מסמר בלי ראש, טוענים ידידיה הרבים.

משמיצה (כלומר, כל מי שעובד איתה) טוענים שרואות גם מה שנעשה מאחורי במשרד יש לה שני שמות: בפניה, קרי-אים לה חנה. מאחרי גבה, קוראים לה המכשפה. לפעמים, בשעת-רצון, גם המיפלת. הסיבה: היא רודה בכל סביבתה ביד ברזל, הקימה סביב האישיית הבכירה חומה חסומה, שאין להבקיע אותה בלעדיה. ואל תחשבו שהיא אלה שמפגינים את כוחם נגד החלשים, ומתחנפים בפני החזיקים. אצל חנה, כולם אותו דבר. לפני שנה התפוצצו כל משרדי הממשלה בירושלים לשמע הסיפור, כיצד התקשרה אליה מזכירתו של אחד השרים הבכירים בממשלה, ביקשה לתאם עם חנה פגישה דחופה בין האישיית הבכירה לבין השר. חנה ענתה בקוררות שהבוס שלה עסוק ויוכל להתפנות לשר — רק בעוד שבוע.

"בעוד חצי שעה יש לי ישיבת ממשלה, וכל מה שאני יכול לחשוב עליו זה הציצקעס שלך!"

מתכוונים, "בלי ראש" בשני ה' מובנים. שכן חנה גרמה לבוס שלה, במשך השנים — ומשיכה לגרום — בוז, נות נוראיים. לא רבים — אבל כל אחד בול.

זכירתו של השר, בלית-בירה, הצי-עה שהבוס של חנה יסור אל השר ברגע שיתפנה. "מה פתאום?" השיבה חנה.